

La senyoreta Pascual i el cap de Creus

Tot i que el balanç no ens permeti de fer-nos gaire il·lusions, un dels llocs on batega més fort el pols del país és a «cartes al director» dels diaris, sobretot de *La Vanguardia*. Els dimonis de la terra, a les editorials, opinions, articles, cròniques i reportatges hi són somorts perquè els periodistes tendeixen a la grandiositat, l'exotisme i la literatura; en canvi es drecen erèctils en aquesta secció alimentada amb la pintoresca prosa de

la mesocràcia nacional.

Les obsessions tangibles —els amors i els odis alambicats però reals— dels botiguers, escriptors, funcionaris, s'arboren solitaris en forma de llança de trenta línies, o bé s'arrengleren en traça sincopada, animada per un exèrcit d'interlocutors epistolars si la dèria és latent.

Matèria prima de gran interès als gabinets de psicologia social, a vegades encadena sèries si més no curioses; ara mateix i com a homenatge de l'inconscient col·lectiu en el primer aniversari de la mort del nostre primer surrealista, n'assenyalarem dues: la llegendària dels pros i contres dels mitjons a rombs —fa un parell d'anys que dura—, i la més recent —de tres mesos ençà— tot i que inacabada, sobre Charo Pascual, meteoròloga de TVE, i el cap de Creus que, com que ens cau a prop, li dedicarem una atenció.

La primera carta de la vintena que ja portem, blasmava la senyoreta perquè durant les explicacions climàtiques a l'acabament del telediari nocturn, tapava el cap de Creus al mapa de la Península, i suggeria una empenyeta que la fes recular un pam, el necessari perquè el client de *La Vanguardia*, pogués veure l'apèndix rocós nord-oriental. Li responen (provocació, convicció...) que això de l'empenyeta deu ser que pateix un desig telepàtic, frustrat i sublimat epistolàrment, envers les *hetxures* d'entre cul i esquena de la Charo, i que, a més, el cap de Creus és lleig (tot gira, recordem-ho, sobre un mapa esquemàtic) i ja està bé que la Charo s'hi posi al davant.

CARLES MITJA

L'Encalladora, un relleu característic de l'orografia del cap de Creus.

La catarsi està servida; potser si que la senyorèta Pascual saltironeja i es contorsiona amb més aplom des que algun articulista avorrit li ha dedicat algun *piropo*, i, és clar, la percepció televisiva de la costa nord-oriental se'n ressent; sort que està prima, diu un, si no taparia tot el mapa; sort que no és esquerrana, diu l'altre, si no eclipsaria Portugal i provocaria un malpàs diplomàtic; sort que les isòbares pectorals de la Charo són de baixes pressions diu el tercer, si no ens distreuriem i ja no sabríem si plou, si fa sol, o si estem davant l'Aneto i el mont Perdut.

La tiren endavant per guapa i professional: el Dr. Pereira, meteoròleg-professor, postula que tapa per exigència del guió; la tiren endarrere: un altre doctor proclama l'interès paisatgístic, geològic, botànic, zoològic, geogràfic i submarí de la zona, que per això fou declarada protegida d'interès nacional. No oblidem que som davant d'un mapa del temps dels que surten a la tele. Salta la Catalunya eterna/flaviolaire i exhibeix el retaule d'una Renaixença rediviva: evoquen la costa verge que tapa la Charo, que si ho és no ho sembla perquè la presenten enfitada d'intencions sinistres, i per això es posa davant del «blanc cementiri» i de la

«hermosa villa de Cadaqués» i del mar on s'han escampat tantes cendres de finats nostàlgics i passats pel crematori de Cerdanyola.

Hi són esmentats la ploma de Pla, el pinzell de Dalí i tota la lírica que l'accident geogràfic ha fet regalimar. Fins i tot es produeix una subpolèmica entre els aimants de la contemporània de la natura que els absorcula íntegres però en silenci, contra els ítem que s'ho fan des del mar a cavall d'una sorollosa barca motora que embordereix amb els espetecs aquesta classe d'erotisme d'orografia penetrant. La Charo que ens tapa en el mapa d'Espanya, precisament.

En l'aniversari del decés de Dalí, encara hi ha qui es demana com el geni surrealista-monetari pogué eixir de la confitura menestral; en aquest epistolari tenen la resposta: tots aquests escriptors sortits del mateix *milieu* que el mestre, no en són més que paral·lels sense èxit, equivocats de camí si de cas, fracassats, domèstics.

JOAN FERRERÓS

Educar
per estimar l'entorn.

Diputació de Girona
ESPAIS NATURALS

